
ห้ามเข้าเขตกำหนด

ลักษณะของการห้ามเข้าเขตกำหนด

มาตรา 44 "ห้ามเข้าเขตกำหนด คือการ ห้ามมิให้เข้าไปในท้องที่หรือสถานที่ที่กำหนดไว้ในคำพิพากษา"

ห้ามเข้าเขตกำหนดนี้ เดิมเป็นโทษชนิดหนึ่งในกฎหมายลักษณะอาญา ต่อมาได้เปลี่ยนมาเป็นวิธีการเพื่อความปลอดภัยในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 39 ที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน การห้ามเข้าเขตกำหนดนั้น ศาลสั่งได้ 2 ลักษณะ คือ

1. ห้ามมิให้เข้าไปในท้องที่ที่กำหนดไว้ในคำพิพากษา คำว่าท้องที่อาจเป็นหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ ฯลฯ ก็ได้ หรือศาลอาจสั่ง
2. ห้ามมิให้เข้าไปในสถานที่ที่กำหนดไว้ในคำพิพากษา คำว่าสถานที่มีความหมายแคบกว่าท้องที่ เช่น โรงภาพยนตร์ ห้างสรรพสินค้า สนามม้า ในที่ลับ ฯลฯ ศาลอาจห้ามสถานที่ใดสถานที่หนึ่ง หรือหลายสถานที่ก็ได้ แต่จะต้องระบุให้ชัดเจนในคำพิพากษา

หลักเกณฑ์ในการห้ามเข้าเขตกำหนด

มาตรา 45 "เมื่อศาลพิพากษาให้ลงโทษผู้ใดและศาลเห็นสมควรเพื่อความปลอดภัยของประชาชนไม่ว่าจะมีคำขอหรือไม่ ศาลอาจสั่งในคำพิพากษาว่าเมื่อผู้นั้นพ้นโทษตามคำพิพากษาแล้ว ห้ามมิให้ผู้นั้นเข้าไปในเขตกำหนดเป็นเวลาไม่เกินห้าปี"

หลักเกณฑ์การห้ามเข้าเขตกำหนด มี 2 ประการ คือ

1. ต้องเป็นกรณีที่ศาลพิพากษาลงโทษ หมายความว่าต้องมีการฟ้องว่าจำเลยทำความผิดฐานใดฐานหนึ่ง และคดีนั้นศาลพิพากษาลงโทษ การรอกการลงโทษไม่ว่าศาลพิพากษาลงโทษ
2. ศาลเห็นสมควรเพื่อความปลอดภัยของประชาชน คังนั้น จึงเป็นดุลพินิจของศาลที่จะสั่งได้เอง ถ้าศาลเห็นสมควรโดยไม่ต้องมีคำขอของโจทก์ แต่ศาลจะสั่งได้ก็ต่อเมื่อเป็นการคำนึงถึงความปลอดภัยของประชาชนส่วนรวม ถ้าเป็นความปลอดภัยของเอกชนคนใด โดยเฉพาะศาลจะสั่งห้ามเข้าเขตกำหนดไม่ได้ ตัวอย่างเช่น ก.ชอบเข้าไปลักผลไม้ในสวนของนาย ข. ถูกจับฟ้องศาลและศาลลงโทษจำคุก 6 เดือน ศาลจะสั่งห้าม ก.ไม่ให้เข้าไปในสวนของ ข.ไม่ได้ เพราะไม่ใช่ความปลอดภัยของประชาชนทั่วไป
3. ศาลสั่งห้ามเข้าเขตกำหนดได้ในระยะเวลาตามสมควร แต่ต้องไม่เกิน 5 ปี
4. การสั่งห้ามเข้าเขตกำหนด มีผลเมื่อผู้นั้นพ้นโทษตามคำพิพากษาไปแล้ว เช่น ศาลพิพากษาจำคุก 6 เดือน และห้ามเข้าเขตกำหนด 2 ปี ระยะเวลา 2 ปี เริ่มนับแต่จำเลยได้รับการปล่อยตัวเนื่องจากพ้นโทษจำคุกแล้ว